

det store og hele kunne løses tilfredsstillende ved i dyrlægens ansættelsesbrev at angive dyrlægens rettigheder og pligter.

For de praktiserende dyrlæger gælder kun de yderst sparsomme bestemmelser, der findes i § 1 i lov nr. 156 af 14. april 1920, og enkelte andre lovbestemmelser.

Bestemmelserne i nævnte lov nr. 156 af 14. april 1920, der er overført fra lov nr. 105 af 14. april 1893 om smitsomme sygdomme hos husdyrene, går ud på, at dyrlæger, som agter at benytte sig af deres ret til at praktisere, eller som modtager ansættelse som ledere af offentlig kødkontrol eller som tilsynsførende ved et eksportslagteri, af amtmanden i det amt, hvori de er bosat (i København af politidirektøren), skal forsynes med en af denne bekræftet protokol. I denne protokol har dyrlægen at indføre en kort beretning om smitsomme sygdomme hos de husdyr, som måtte blive genstand for hans undersøgelse eller behandling, samt om, hvad han foretager eller påbyder for at hindre smittens udbredelse.

Så længe en dyrlæge praktiserer, er det hans pligt at foretage de i fornævnte lov af 14. april 1920 omhandlede forretninger.

I § 9 i veterinærskolens fundats af 23. juli 1777 fandtes en bestemmelse, hvorefter det var forbudt grovsmedene at udøve hestepraksis. På grundlag af denne bestemmelse blev det senere ved en højesteretsdom statueret, at dyrlægerne havde eneret til at behandle syge heste. I loven af 29. december 1857 om bekæmpelse af smitsomme sygdomme hos husdyrene fandtes ingen bestemmelser, der tilsikrede de eksaminerede dyrlæger eneret til behandling af syge dyr. En sådan bestemmelse blev optaget i ovennævnte lov nr. 105 af 14. april 1893 og overført til lov nr. 156 af 14. april 1920, hvori bestemmes, at det er forbudt andre end dyrlæger at tage andenmands husdyr under behandling for nogen i loven omhandlede sygdom eller nogen anden smitsom sygdom.

Ud over de ovenfor anførte lovbestemmelser findes der i lov nr. 175 af 5. juni 1959 om tillæg til lov om smitsomme sygdomme hos husdyrene nogle mere specielle regler om de praktiserende dyrlægers medvirken ved bekæmpelsen af kvægtuberkulose og smitsom kalvekastning. Endvidere indeholder § 5 i lov nr. 42 af 20. februar 1960 om vaccination mod ondartede smitsomme pelsdyrsygdomme og § 7 i lov nr. 129 af 31. marts 1960 om vaccination mod mund- og klovesyge bestemmelser om dyrlægers medvirken ved sådanne vaccinationer. Endelig findes der i §§ 9-11 i lov nr. 256 af 27. maj 1950 om værn for dyr regler, hvorefter foretagelse af

visse operative indgreb på dyr er forbeholdt dyrlæger.

Såvel samfundet som dyrlægestanden er interesseret i, at der i en særlig lov som det foreliggende forslag fastsættes bestemmelser om dyrlægernes forhold.

Fra samfundets side er det ønskeligt, at der under hensyn til, at dyrlægerne virker i henhold til en særlig offentlig godkendelse, fastsættes udførlige lovbestemmelser om dyrlægernes pligter og ansvar.

Dyrlægestanden må have et rimeligt krav på, at dyrlægerne, der gennem en lang og bekostelig uddannelse kvalificerer sig til at yde en indsats, der ikke alene kommer den enkelte dyreejer til gode, men samfundet som helhed, ved lovreger herom får præciseret retten til at udføre dette arbejde. I denne forbindelse må også anføres, at en praktiserende dyrlæges klientel kræver, at dyrlægen er i besiddelse af et vist stående beredskab som f. eks. instrumenter, operationstilbehør, beholdninger af medicin, sera og vacciner, samling af lovbestemmelser, attestformularer o. s. v.

Forslaget har været forhandlet med landbrugsrådet, de samvirkende danske landboforeninger, de samvirkende danske husmandsforeninger, den danske dyrlægeforening og det veterinære sundhedsråd, der alle har tiltrådt forslaget indhold.

Til § 1.

Bestemmelserne i § 1 præciserer veterinærdirektoratets beføjelser og pligter og fastsætter forskrifter for veterinærdirektoratets ledelse og organisation. Bestemmelsernes indhold dækker stort set, hvad der allerede er gældende praksis.

Til §§ 2 og 3.

Det veterinære sundhedsråd blev oprettet ved kongelig resolution af 8. juni 1851.

De nugældende bestemmelser om rådets sammensætning og funktioner findes i kongelig resolution af 24. juli 1925 angående fastsættelse af ordning for det veterinære sundhedsråd.

De i §§ 2 og 3 foreslåede bestemmelser afviger i nogen grad fra bestemmelserne i sidstnævnte kongelige resolution dels som følge af ændringer i andre love dels som følge af de i dette lovforslag foreslåede bestemmelser. Ophøjes bestemmelserne i §§ 2 og 3 til lov, anses den kongelige resolution dermed som bortfaldet.

Med hensyn til rådets sammensætning m. m. er der i § 2 foreslået forskellige ændringer, hvoraf skal nævnes, at antallet af medlemmer blandt